

[Kirsten Lee]

regering? I Det Radikale Venstre søger vi altid det brede samarbejde, for bredden er nødvendig for stabiliteten. Men når Socialdemokratiet ikke vil være med, finder vi løsninger andre steder.

Det Radikale Venstre har i regeringssamarbejdet været med til at fremlægge en politik. Vi har ført forhandlinger, vi har givet, og andre har givet, for at flertallene kunne findes. Det er virkeligheden for det samarbejdende folkestyre. De, der har ønsket indflydelse, har fået mulighed for at få indflydelse. Sådan vil det også være i årene fremover.

Jeg skal slutte med på Det Radikale Venstres vegne at anbefale finanslovsforslaget til vedtagelse. Det burde være en selvfølge, at ansvarlige partier står bag samfundets budget for det kommende år.

(Kort bemærkning).

Lykkeitoft (S):

Desværre er jeg ikke i stand til at give fru Kirsten Lee det tilbud, hun ville være bedst tjent med i dag, nemlig at hvis hun holder op med at fortælle myter og urigtigheder om Socialdemokratiet, skal vi nok lade være med at fortælle sandheden om De Radikale. (*Munterhed*).

Men jeg bliver nødt til at sige til fru Kirsten Lee: Det med matadorpengene er en god historie, men Socialdemokratiet har rent faktisk ikke genfremsat det forslag, men vi har tilbudt det i forhandlingerne. Hvis nogen var interesseret i det, kunne vi godt have en besked om afgift på omsætningen af værdipapirer, men de forslag, vi har stillet, er vi kommet med helt andre bidrag til finansieringen af.

Så skal jeg øvrigt også for en ordens skyld sige, at svenskerne slet ikke har foreslået afvikling af en lignende afgift. De har den fortsat, og den ødelægger ikke kapitalmarkedet i Sverige; det går faktisk helt udmærket dér.

Så var der den gamle radikale myte, som vi også har hørt tidligere i dag: De Radikales eneste rigtige forsvar for deres højreudskejelser, nemlig Socialdemokratiet, der ikke vil tage noget ansvar.

Sandheden er, at Socialdemokratiet har tilbudt at tage et ansvar, men vi har en regering – det har vi oplevet under forhandlingerne både i sommer og her i november – som åbenbart ikke indbyrdes kan enes om at gå i reelle forhandlinger med Socialdemokratiet. Det er sandheden,

og derfor ender det så tosset, som det gør nu, hvor regeringen er ved at vikle sig ind i et net af indbyrdes modstridende aftaler, som begrænser dens handlefrihed: Gode, gamle aftaler med Socialdemokratiet og nye, dårlige aftaler med Fremskridtspartiet. Det er sådan, det står til.

Så ved jeg godt, at fru Kirsten Lee synes, det er ubehageligt at tale om formueskatten, og at jeg taler for meget om den. Det forstår jeg godt, for det er jo pinligt for De Radikale at skulle medvirke til den fordelingspolitik, der kommer til udtryk gennem denne finanslov: at man finansierer op til 1 mia. kr. i lettelser i formueskatten ved at fordyre medicinen og nedsætte kontanthjælpen.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Der må være sket en fejl i postgangen. Jeg kan jo forstå, at fru Kirsten Lee ikke har fået bilag 23.34 i Finansudvalget med Budgetdepartementets konsekvensberegninger af SF's ændringsforslag, for fru Kirsten Lee talte heroppe om stigende arbejdsløshed, og resultatet er jo det modsatte. Vi har Budgetdepartementets ord for, at arbejdsløsheden kan nedbringes med 35.000–40.000 i kraft af SF's ændringsforslag, og vi er faktisk selv ganske tilfreds med, at det er den vej, det kan gå, hvis der er et flertal for de forslag, vi har stillet.

Men ellers var det, der kaldte mig herop, at jeg godt kunne tænke mig at spørge fru Kirsten Lee, hvorfor vi får den mest ideologisk højrevendte finanslov i mange år, efter at De Radikale er kommet med i regeringen. Vi får grove sociale nedskæringer, samtidig med at de allerrigeste i samfundet får en lempelse i formueskatten. Vi får de største nedskæringer på en finanslov i mange år, vi får de groveste seminarienedlæggelser, og vi får 2 mia. kr. i privatisering ved udsalg af offentlige virksomheder. Hvorfor alt dette, efter at De Radikale er kommet ind i regeringen?

Den daværende gruppeformand for Det Radikale Venstre, hr. Niels Helveg Petersen, sagde engang, at han hellere ville være tæt på spærregrænsen end på Fremskridtspartiet. Hvorfor er det så nu, vi får det mest omfattende finanslovsforlig nogen sinde med Fremskridtspartiet?